

sporu informován a že měl být srozuměn se svými možnostmi zajištění dopravy formou vrchnostenského nařízení. Nemůže tak obstát žalobní argumentace, podle níž si musel být Ústecký kraj vědom toho, že žalobce provoz zastaví, jakmile mu dojdou prostředky, neboť neexistovalo objektivní informace o tom, kdy se tak má stát. Poprvé bylo přerušení provozu konkrétně oznámeno až dne 26.7.2006, mělo se tak stát ke dni 1.8.2006. Tak se také stalo. Pro soud tu nemůže být rozhodující, že žádná právní norma žalobci neukládala oznámit přerušení provozu písemně, ani to, že možné přerušení provozu bylo možné při určitém vývoji sporu mezi žalobcem a Ústeckým krajem předpokládat (což dokládají mediální vyjádření zástupců Ústeckého kraje, na která žalobce poukazuje, i sám fakt, že na linky provozované do té doby žalobcem byla v dobu roku 2006 vyhlášena výběrová řízení), stěžejní je, že oznámením o přerušení provozu žalobce coby soutěžitel v dominantním postavení vybočil z ustáleného stavu nastoleného mezi žalobcem a Ústeckým krajem a že tak učinil s razancí způsobenou toliko pětidenním předstihem oznámení před termínem avizovaného (a také uskutečněného) přerušení, když předtím nejméně po dobu téměř tří měsíců (od počátku května 2006 do konce července 2006) za téhož stavu plnění poskytoval.

Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že žalobce není postihován za to, že provoz na příslušných linkách příslušných spojů přerušil, nýbrž za to, jakým konkrétním způsobem tak učinil. Jasně žalovaný uzavřel (výroková část IV. prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného), že k porušení ZOHS nedošlo tím, že by dne 1.8.2006 bez objektivně ospravedlnitelného důvodu žalobce provoz přerušil. Žalovaný též jasně v napadeném rozhodnutí deklaruje, že žalobcova finanční situace byla nepříznivá a že byla způsobena jednáním Ústeckého kraje. Za vinu je ovšem zřetelně žalobci kladeno, že za situace, kdy určité plnění poskytovat dlouhodobě a kdy je poskytoval i v době, kdy mu za ně nebylo přiměřeně protiplněno, neposkytl objednateli těchto služeb (Ústeckému kraji) dostatečný časový prostor na to, aby plnění zajistil od jiného dodavatele. Ve světle těchto skutečností je pak nepodstatné, zda Ústecký kraj mohl či nemohl před 26.7.2006 vybrat jiného dodavatele služeb, tj. alternativu žalobce, popř. jiné otázky související se vznikem sporů mezi žalobcem a Ústeckým krajem, s jejich obsahem a s jejich řešeními, neboť posuzován je stav ke dni 26.7.2006, kdy žalobce služby bez ohledu na dřívější spory s Ústeckým krajem poskytoval a jejich poskytování poprvé jasně a konkrétně oznámil k datu 1.8.2006.

Je nyní na soudu, aby k žalobním námitkám posoudil, zda se jednalo ze strany soutěžitele v dominantním postavení (žalobce) o fair jednání, zda jeho možnost byla vyvolána tržní silou danou zejména tržním podílem, tedy zda za zjištěného skutkového stavu byl požadavek na dostatečný časový předstih oznámení o přerušení provozu před jeho avizovanou realizací důvodný.

Tu soud především musí uznat, že i soutěžitel v dominantním postavení je oprávněn hájit své postavení na trhu; to ostatně uznává i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Závěr, jaký žalovaný učinil, tedy nijak nezpochybňuje (byť jinak důvodná) argumentace žalobce, že každý subjekt má vždy možnost hájit se tím, že jeho chování je objektivně ospravedlněno legitimními ekonomickými důvody, neboť k ukončení provozu objektivně ospravedlnitelné ekonomické důvody existovaly; to potvrdil i žalovaný a tato skutečnost spornou není. Jednání, kterým tak soutěžitel v dominantním

postavení činí, nesmí být však zjevně nepřiměřené podmínkám panujícím na trhu. Jde-li o jednání, které by soutěžitel v podstatné míře nemohl realizovat za situace, pokud by dominantním postavením nedisponoval, neboť by se musel důvodně obávat okamžitého vyplnění uvolněného místa konkurentem, jehož plnění by pro objednatele služeb představovalo plnohodnotnou alternativu, pak jde o jednání, které skutečně znaky zneužití dominantního postavení má. Žalobce realizoval své jednání za situace, kdy si coby osoba podnikatelsky působící v oboru konstantně po dlouhý časový úsek musel být vědom, že pro případ, kdy Ústecký kraj okamžitě neposkytne žalobcem požadované (dlužné) protiplnění, nebude schopen během několika dnů nalézt k žalobci alternativní subjekt, který by žalobcovo plnění mohl substituovat, a to přes veškeré nástroje, kterými k zajištění dopravní obslužnosti Ústecký kraj disponoval. I přes skutečnost, kterou namítá žalobce, tj. že na vyhocení situace se podílel i sám Ústecký kraj, a sice tím, že službu od žalobce přijímal, aniž by za ni platil, soud shledává v žalobcově jednání prvek sofistického nátlaku operujícího se spekulací, že to bude stejně on sám, komu by vrchnostensky mohlo být pro případ nastalé krize v zajištění dopravní obslužnosti provozování příslušných linek nařízeno (za povinnou úhradu ze strany Ústeckého kraje), když žalobce nadto i dne 26.7.2006 dával Ústeckému kraji zřetelně najevo, že pro případ uskutečnění jím požadovaného protiplnění ze strany Ústeckého kraje je připraven provozovat autobusovou dopravu na konkrétních linkách i nadále, a tedy je důvodu domnívat se, že žalobce předpokládal, že Ústecký kraj v důsledku žalobcova oznámení ukončení provozu své závazky přeci jen vyrovná. Tu soud poukazuje na žalobní tvrzení samotného žalobce, podle něhož i kdyby žalobce vyrozuměl Ústecký kraj o výluce s větším předstihem, tento by nebyl schopen zajistit náhradní dopravce, neboť ti neměli licence a situace by se musela řešit prostřednictvím vrchnostenského opatření, a tedy i tím žalobce demonstruje vědomí omezených možností, kterými v souvislosti s oznámením přerušení provozu Ústecký kraj disponoval. V žalobcově jednání je tedy i podle soudu přítomen prvek jednání z pozice síly, s vědomím, že Ústecký kraj nemohl v době mezi oznámením přerušení provozu a jeho realizací zajistit plnohodnotnou alternativu žalobcova plnění od jiného subjektu, a tedy že i pro případ, kdyby zvolil variantu vrchnostenského nařízení provozu, velice pravděpodobně by to byl opět žalobce, který by pro Ústecký kraj provoz zajišťoval, a pro případ, že by Ústecký kraj hodlal zajistit dopravní obslužnost bez vydání vrchnostenského nařízení, byl by to opět jedině žalobce, kdo by byl schopen dopravu nadále i po 1.8.2006 realizovat, což by nutně vyvolalo tlak na úhradu závazků Ústeckým krajem; s touto možností ostatně žalobce sám v oznámení ze dne 26.7.2006 spekuluje. Nemožnost okamžité adaptace na situaci, jež nastala po 26.7.2006, dle soudu dostatečně osvědčuje i postup ČSAD Česká Lípa, a.s. v období mezi 26.7.2006 a 1.8.2006, jak na něj žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně poukazuje a jeho význam pro soud správně vyhodnocuje.

Pokud poslední platba ze strany Ústeckého kraje byla ve prospěch žalobce realizovaná v květnu 2006, pak finanční ztráta žalobce z provozu nemohla natolik dramaticky narůst během několika dnů až koncem července, kdy přerušení provozu bylo oznámeno. Opak by tu pro dovození závěru o přiměřenosti okamžitého kroku musel prokázat žalobce, což neučinil. Žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že ztrátu z poskytování služeb žalobce zjistil až v červenci 2006, totiž žalobce neuvádí, a tedy neobstojí žalobní tvrzení, podle něhož měl žalovaný ignorovat důkazy, které žalobce v řízení předložil a ze kterých vyplývá, že o nutnosti výlučky se žalobce dozvěděl prokazatelně z účetních a dalších podkladů v měsíci červenci 2006.